

ODLUKA O PRIHVATLJIVOSTI

Datum usvajanja: 05. oktobar 2012. god.

Slučaj br. 2011-20

X. i 115 drugih podnosilaca žalbe

Protiv

EULEX-a

Komisija za razmatranje ljudskih prava na zasedanju održanom 05. oktobra 2012. god. sa sledećim prisutnim članovima:

G-đa Magda MIERZEWSKA, predsedavajući član
G-đa Verginia MICHEVA-RUSEVA, član
G-din Guénaél METTRAUX, član

Uz asistenciju

G-đice Joanna MARSZALIK, pravni službenik
G-din Florian RAZESBERGER, pravni službenik

Uzevši u obzir gore pomenutu žalbu, predstavljenu u skladu sa zajedničkom akcijom saveta 2008/124/CFSP koja datira od 04. februara 2008. god., EULEX-ovim konceptom odgovornosti koji datira od 29. oktobra 2009. god. o osnivanju komisije za razmatranje ljudskih prava i pravilnika o radu Komisije koji datira od 09. juna 2010. god.

Nakon većanja, donosi sledeću odluku:

I. POSTUPAK PRED KOMISIJOM

1. Žalba je registrovana dana 09. juna 2011. god.
2. Komisija je uslišila želju podnosilaca žalbe da njihova imena ne budu otkrivena.
3. Pošto je g-din John Ryan bio viši pravni savetnik u Savetodavnoj komisiji za ljudska prava (SKLJP) pri Privremenoj administraciji misije Ujedinjenih Nacija na Kosovu (UNMIK) u vreme kada je slučaj

podnosioca žalbe bio ispitan od strane komisije, on ne prisustvuje u postupku koji se nalazi pred komisijom za razmatranje ljudskih prava.

II. ČINJENICE

4. Činjenice slučaja, kao što su podnete od strane podnosilaca žalbe, kao što se vidi iz dokumenata dostupnih Komisiji, a kao i iz drugih relevantnih informacija od zvaničnih izvora, mogu se ukratko prikazati kao što sledi:

Istorijat kampova interno raseljenih lica (IRL)

5. Tokom konflikta 1999. godine, većina roma iz romske mahale (takođe poznate kao „Fabrika“ ili „Mitrovačka mahala“) i iz drugih delova Kosova su proterani u severnom delu Kosova usled inter-etničkog nasilja i uništenja njihovih domova.
6. Nekih 600 interno raseljenih kosovskih roma, aškalija i egipćana je smešteno u kampove za interno raseljena lica (u tekstu: IRL).
7. Kampovi Česmin Lug (u Opštini Mitrovica) i Žitkovac (u Opštini Zvečan) su 1999. godine osnovani od strane Kancelarije Visokog komesara UN-a za izbeglice (UNHCR).
8. Treći kamp je izgrađen u Leposaviću 1999. godine, nekih 45 kilometara udaljeno od Trepče.
9. Godine 2001, osnovan je četvrti kamp Kablare u blizini Česminog Luga. Prva dva kampa i četvrti kamp se nalaze u delokrugu od 3 kilometara od topionice Trepče i unutar 300 metara dveju lokacija rudničke flotacije.
10. Peti kamp, Osterode, je bivši jugoslovenski vojni kamp koji je korišćen od strane francuskog KFOR-a od 1999-2005. godine, nakon čega je pretvoren u kamp za IRL. Kamp Osterode je postao operativan 2006. godine. Kamp se nalazi unutar grada Mitrovice, u stambenoj zgradi na 20 metara od glavne kapije kampa.
11. Iako su kampovi napravljeni kao privremena mera, naponi da se nađe alternativno rešenje za smeštaj su bili bezuspešni tokom vremena pošto odgovarajuća zemlja za izgradnju novih kuća nije obezbeđena od strane lokalnih vlasti.
12. Životni uslovi u kampovima IRL-a su bili i dalje su veoma loši. Pored toga, utvrđeno je još početkom 2000. godine od strane UNMIK-a, KFOR-a i SZO-a (Svetske zdravstvene organizacije) da je zbog ranijih rudničkih aktivnosti zemlja u toj oblasti ozbiljno zagađena, a naročito olovom. Većina osoba koje žive u kampovima ima nivo koncentracije olova u krvi daleko više od dozvoljene granice.
13. Romi koji žive u kampovima su navodno informisani o opasnostima po njihovo zdravlje od trovanja olovom samo 2005. godine.

14. Kamp u Žitkovcu je postao operativan od 1999 do 2006. godine, kamp Česmin Lug od 1999 do 2010. godine a kamp Kablare od 2001 do 2006. godine.
15. Kamp Osterode je postao operativan od 2006. godine i predviđeno je da se zatvori na leto 2012. godine. Kamp u Leposaviću još uvek radi od 1999. godine.
16. Godine 2006, mnogi od stanovnika Česmin Lug prebačeni su u Osterode-u. Neki stanovnici su odbili da se presele u Osterode-u zato što su smatrali da to nije bolja opcija od Česminog Luga.
17. Od 2001. do 2008. godine UNMIK je bio zadužen za kampove. U maju 2008. godine, UNMIK je preneo odgovornosti za preostale kampove kosovskoj vladi, naime Ministarstvu za zajednice i povratak.
18. U januaru 2009. godine Pomoć Norveške Crkve je prebacila nadležnosti upravljanja kampovima Česmin Lug i Osterode na lokalnu NVO, Kosovsku agenciju za branilaštvo i razvoj (KAAD), finansiranu od strane Ministarstva za zajednice i povratak. U aprilu 2009. godine, iz Ureda Premijera su potvrdili putem javne izjave da će se pozabaviti problemom zagađenja olovom.
19. Na kraju su lokalne kosovske vlasti dodelile odgovarajuće zemljište za izgradnju stanova za porodice koje žive u kampovima. Projekat preseljavanja, između ostalih finansiran od strane Evropske unije i USAID-a, omogućio je evakuaciju i rušenje kampa Česmin Lug u oktobru 2010. godine.
20. Nakon poslednjeg kruga preseljavanja u oktobru 2011. godine, kamp Osterode još uvek ima nekih 10-20 porodica¹. Komisiji nije poznato koliko porodica živi u kampu u Leposaviću.

Istorijat podnosilaca žalbe

21. Podnosioci žalbe su 116 romskih porodica i članova romskih porodica. Dosta podnosilaca žalbe pati od oboljenja izazvanih trovanjem olovom.
22. U vreme podnošenja žalbe Komisiji u junu 2011. godine, većina podnosilaca žalbe je navela kao svoje adrese kampove bilo Česmin Lug, Osterode ili Leposavić.
23. Komisiji nije poznato da li je i koliko je od tih ukupno 10/20 porodica koje su ostale u kampu Osterode učestvovalo u podnošenju žalbe u konkretno ovoj žalbi.

¹ Saopštenje za novine od strane evropske spoljne službe za postupke (EEAS) 20. oktobar 2011. god.

Postupak protiv Ujedinjenih nacija (UN)

24. Dana 10. februara 2006. godine pravni zastupnik u ime podnosioca žalbe podneo je žalbu UN-u za treće lice zbog lične povrede ili smrti.
25. Dana 03. marta 2006. godine pravni zastupnik je u ime podnosioca žalbe podneo žalbu Kancelariji za unutrašnju nadzornu službu UNHCR-a.
26. Dana 04. jula 2008. godine pravni zastupnik je u ime podnosioca žalbe podneo žalbu vezano za životne uslove i zdravstvene probleme u pet kampova IRL-a kojima je upravljao UNMIK, gore pomenuto, pred UNMIK-ovom Savetodavnom Komisijom za Ljudska Prava (u tekstu: SKLjP).
27. Dana 05. juna 2009. godine SKLjP je proglasio žalbu delimično prihvatljivom. Dana 11. avgusta 2009. godine specijalni izaslanik generalnog sekretara (SIGS) UN-a, priložio je prigovor na prihvatljivost slučaja usled ne-iskorišćavanja dostupnih pravnih lekova.
28. Dana 17. oktobra 2009. godine SIGS je izdao administrativno uputstvo br. 2009/1 kojim se sprovodi UNMIK-ova uredba br. 2006/12 o osnivanju SKLjP-a. Odeljci 2.1, 2.2 i 2.3 predviđaju da bilo koja žalba, bilo da je nova ili na čekanju, za SKLjP koja jeste ili može da postane u buduće predmet procesa ili postupka žalbe trećeg lica UN-u smatraće se neprihvatljivom. Ukoliko je takva žalba već proglašena prihvatljivom, pitanje treba preispitati i utvrditi iznova.
29. Osim toga, ovo Administrativno uputstvo ograničava vremenski opseg nadležnosti SKLjP-a tako što pruža da žalbe ukoliko su podnete nakon 31. marta 2010. godine SKLjP-u neće biti prihvatljive.
30. Slučaj podnosioca žalbe je bio na čekanju pred procesom žalbe trećeg lica u UN-u od 10. februara 2006. godine bez ikakvog pomaka.
31. U svojoj odluci od 31. marta 2010. godine SKLjP je prvo uzela u razmatranje UNMIK-ovu novu primedbu na prihvatljivost koja je proistekla iz administrativnog uputstva br. 2009/1. Prvo je istaknuto da može ozbiljno da dovede u pitanje da li je SIGS imao ovlašćenja ili kompetentnost da izmeni neke od osnovnih principa sadržanih u UNMIK-ovoj Uredbi br. 2006/12 "primenjivanjem" administrativnog uputstva. Međutim, oni smatraju da je činjenica ostala da su odredbe pomenutog uputstva formirale deo pravne osnove funkcionisanja SKLjP-a. SKLjP je navela da je administrativno uputstvo oduzelo njihovu pravnu nadležnost da ispituju da li je podnosilac žalbe, pre podnošenja svoje žalbe SKLjP-u, iskoristio efektivne pravne lekove. Dalje su utvrdili da suština žalbi aplikantata spada *prima facie* unutar sfere procesa žalbi trećih lica u UN-u i prema tome su trebale da se proglašene neprihvatljivim.

32. SKLJP je dalje istakla da nakon što se završi proces žalbe trećih lica, podnosioci žalbi bi mogli da zatraže od SKLJP da ponovo otvori postupak, uprkos roku do 31. marta 2010. godine postavljenom administrativnim uputstvom br. 2009/1. SKLJP bi onda odlučila da li da primi ili da ne primi takav zahtev za podnosioca žalbe.
33. Dana 25. jula 2011. godine Kancelarija UN-a za pravna pitanja je odbila da dalje postupa u procesu žalbe trećeg lica navodeći da je to bila pritužba protiv UNMIK administracije na Kosovu a ne pritužba povrede roma pojedinačno. Komisiji nije bilo podneto više detalja o odluci.

Postupak pred OECD

34. U junu 2011. godine pravni zastupnik podneo je žalbu u ime 129 roma na Kosovu pred Nacionalnim Koordinatorom OECD-a u Norveškoj. U žalbi se navodi da je Norveška crkvena pomoć (NCP), norveška NVO koja je upravljala kampovima IRL-a od 1999. do 2009. godine za UNMIK i za kosovsku vladu, prekršila vodeće smernice OECD-a o, između ostog, ljudskim pravima.
35. U septembru 2011. godine žalba je odbijena. Nacionalni koordinator je naveo da se NCP ne može smatrati preduzećem u smislu vodećih smernica OECD-a.

Kontakti sa EULEX-om

36. Dana 21. januara 2010. godine predstavnik podnosilaca žalbe je zatražio, putem on-line (e-poštom) forme, sastanak sa šefom misije EULEX-a kako bi razgovarali o situaciji u kampovima IRL-a na severu Kosova.
37. Istog dana, 21. januara 2010. godine, kancelarija za odnose sa javnošću EULEX-a je odgovorila, u ime ŠM-a EULEX-a, da takav sastanak ne može da se organizuje i da problem ne spada unutar mandata EULEX-a.
38. Dana 02. februara 2010. godine predstavnik podnosilaca žalbe je podneo šefu tužilaca iz EULEX-a memorandum od 46 stranica, tražeći pokretanje istrage i krivično gonjenje za ozbiljne zločine koji su činjeni a i dalje se čine protiv roma koji naseljavaju kampove IRL-a.
39. Dana 04. februara 2010. godine organizovan je sastanak između predstavnika podnosilaca žalbe i šefa tužilaca EULEX-a, koji je obavestio podnosioca žalbe da se neće pokrenuti nikakva istraga povodom navodnih krivičnih prekršaja, pošto slučaj spada izvan pravne nadležnosti EULEX-a. On ih je takođe posavetovao da bi povodom ovog pitanja trebali da se obrate lokalnim institucijama.

PRIMENLJIV ZAKON

ZAJEDNIČKA AKCIJA SAVETA 2008/124/CFSP od 04. februara 2008. god. o misiji vladavine prava Evropske Unije na Kosovu, EULEX KOSOVO

Član 2. Izjava misije

EULEX KOSOVO pomaže kosovskim institucijama, pravosudnim organima i organima gonjenja u njihovom napredku ka održivosti i odgovornosti i u budućem razvijanju i jačanju nezavisnog multietničkog pravosudnog sistema i multietničke policije i službe carine, obezbeđujući da ove institucije budu bez političkog uticaja i da su privržene međunarodno priznatim standardima i najboljoj evropskoj praksi.

Član 3. Zadaci

Kako bi ispunili izjavu misije koja je predstavljena u članu 2. EULEX na KOSOVU će:

(...)

(h) preuzima ostale obaveze, samostalno ili potpomognut kosovskim nadležnim organima, u cilju obezbeđivanja održavanja i promocije vladavine prava, javnog reda i bezbednosti, u konsultaciji sa relevantnim agencijama Saveta; i

Zakon br. 03/L-053 o pravnoj nadležnosti, odabiru slučajeva i dodeli slučajeva sudijama i tužiocima EULEX-a na Kosovu

Član 3. Pravna nadležnost i ovlašćenja sudija iz EULEX-a za krivične postupke

(...)

3.3. Pre početka određene faze postupka, nakon zahteva tužioca EULEX-a kojem je predmet dodeljen ili radi u mešovitom timu naznačenom u članu 9. i 10. ovog zakona, ili nakon zahteva bilo koje strane u postupku, ili nakon pismenog zahteva Predsednika nadležnog suda ili sa generalnog zasedanja Vrhovnog suda Kosova gde odredbe u vezi izuzeća sudije ili sudije porotnika predviđene PZKKP-om (član 40-44 PZKKP-a) nisu primenljive, Predsednik skupštine sudija iz EULEX-a imaće ovlašćenja, iz bilo kog razloga kada se to bude smatralo neophodnim da bi se osiguralo prikladno sprovođenje pravde, da rasporedi sudiju iz EULEX-a u odgovarajućoj fazi krivičnog postupka, u skladu sa modalitetima odabira i rasporeda predmeta, razrađenih od strane skupštine EULEX-ovih sudija i u skladu sa ovim zakonom, za sledeća krivična dela, kada se istraga ili krivično gonjenje ne sprovodi od strane STRK-a:

(...)

h) povreda ravnopravnog statusa stanovnika Kosova (član. 158, PKZK)

Član 12. Nadležnost tužilaca iz EULEX-a u slučaju nespremnosti ili nemoći kosovskih javnih tužilaca

12.1. U bilo kojoj fazi bilo kog krivičnog postupka, ukoliko kosovski javni tužilac nije u mogućnosti ili nije voljan da obavlja svoje dužnosti i ukoliko ta nemogućnost ili nesposobnost može da ugrozi pravilnu istragu ili krivično gonjenje datog prekršaja, ili kada postoji osnovana sumnja o pokušajima o vršenju uticaja na istragu ili krivično gonjenje, šef tužilaca EULEX-a će imati ovlašćenja da zatraži od glavnog tužioca nadležnog tužilaštva da se slučaj dodeli a) drugom kosovskom javnom tužiocu koji radi u istoj kancelariji tužilaštva, b) ili bilo kom tužiocu iz EULEX-a koji će preuzeti odgovornost nad relevantnom istragom ili krivičnim gonjenjem.

12.2. Ukoliko glavni tužilac nadležnog tužilaštva odbaci zahtev Glavnog tužioca EULEX-a, Glavni tužilac EULEX-a će obavestiti Glavnog javnog tužioca na Kosovu o tome i oni će doneti zajedničku odluku koju će poštovati glavni tužilac nadležnog tužilaštva.

12.3. U hitnim situacijama, ili kada odlaganje može da utiče na sprovođenje ili rezultat istrage, gonjenja ili na pravičnost postupka, glavni tužilac EULEX-a imaće pravo da preduzme bilo kakvu proceduralnu radnju ili da, u tu svrhu, za predmet zaduži bilo kojeg tužioca EULEX-a ili kosovskog javnog tužioca.

III. ŽALBE

40. Podnosioci žalbe tvrde da je EULEX, kao vodeći autoritet i odgovorni administrator kampova IRL-a od 2008. god, znao za veoma opasne životne uslove ali nije preduzeo nikakve postupke kako bi sklonio rome iz kampa ili da ih leči.
41. Šta više, oni tvrde da bi trebalo da bude sprovedena jedna istraga od strane EULEX-a o mogućim krivičnim prekršajima koji su počinjeni nad stanovnicima kampova. Oni tvrde da im je odbijen zahtev za pristupanje pravosuđu i odbijen im je pravni ili bilo koji drugi lek, koji je u mogućnosti da se bavi suštinom njihovih žalbi o lošim životnim uslovima i navodnom oštećenju njihovog zdravlja i dobrobiti što je proisteklo iz pomenutog. Podnosioci žalbi se pozivaju na članove 6. i 13. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovne slobode (u tekstu: Konvencija).
42. Podnosioci žalbe takođe tvrde da su bili žrtve povreda članova 2. (pravo na život), 3. (zabrana mučenja), i 8. (pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, i u skladu sa članovima 13. (pravo na efektivan pravni lek) i 14. (zabrana diskriminacije) Konvencije. Oni dalje tvrde povrede sledećeg:
- Članovi 1, 2, 3, 5, 7, 8, 10, 12, 17, 22, 25, 28 univerzalne deklaracije o ljudskim pravima;
 - Članovi 2 i 26 Međunarodne povelje o građanskim i političkim pravima;
 - Članovi 2, 10, 11, 12 Međunarodne povelje o ekonomskim, društvenim i političkim pravima
 - Članovi 1, 2, 3, 5, 12, 16 Konvencije o uklanjanju svih oblika diskriminacije nad ženama;
 - Članovi 2, 3, 5, 6, 19, 23, 24, 27, 37 Konvencije o pravima deteta.

IV. ZAKON

Uopšteno

43. Pre razmatranja žalbe o njenoj osnovanosti, Komisija treba da odluči da li da prihvati žalbu, uzevši u obzir kriterijume prihvatljivosti koji su određeni pravilom 29. iz pravilnika o radu.

44. Obzirom da se ovaj slučaj odnosi na životne uslove u kampu i opasnosti po zdravlje stanovnika i njihovoj dobrobiti na koju se oni pozivaju, u svojim zapažanjima EULEX tvrdi da oni nisu bili odgovorni za upravljanje kampovima interno raseljenih lica, niti se EULEX može smatrati odgovornim za bilo koje propuste od strane UNMIK-a povodom ovog pitanja.
45. Obzirom da se ovaj slučaj odnosi na podneske podnosioca žalbe o nedostatku pristupa pravosuđu i o nedostatku efektivnog pravnog leka u pogledu na njihove navode o povredi ljudskih prava, EULEX je naveo da njegovi tužioci nisu bili u obavezi da ispituju navode o krivičnim prekršajima počinjenim nad stanovnicima kampova koji su romske nacionalnosti. Oni su istakli da su podnosioci žalbe naveli da su krivični prekršaji "izazivanje opšte opasnosti" (član 365 Krivični sud na Kosovu), počinjeni protiv njih. Taj prekršaj nije naveden u članu 3.3. Zakona br. 03/L-053 o pravnoj nadležnosti, odabiru sličaja i dodeli slučaja EULEX-ih sudija i tužilaca na Kosovu (Zakon o pravnoj nadležnosti) koji su naveli krivične prekršaje izazvavši nadležnost tužilaca EULEX-a. Pored toga, EULEX je naveo da su pod članom 12. Zakona o pravnoj nadležnosti, tužioci EULEX-a imali ovlašćenja da preuzmu istragu ili krivično gonjenje bilo kog krivičnog prekršaja, u slučaju da kosovski tužioci nisu bili voljni ili nisu bili u mogućnosti da obave svoju dužnost a ovo neraspoloženje ili nemogućnost može da ugrozi prikladnu istragu ili krivično gonjenje. Kako bi ova mogućnost nastala, ipak, slučaj je prvo morao da bude prosleđen lokalnom javnom tužiocu. Ukoliko lokalni tužilac nije zainteresovan ili nije spreman da se bavi slučajem, podnosioci žalbe bi mogli da obaveste šefa tužilaca EULEX-a, koji bi onda odlučio da li da dodeli slučaj još jednom javnom kosovskom tužiocu ili jednom EULEX-om tužiocu. EULEX je istakao da podnosioci žalbe nisu izneli svoje žalbe pred pažnjom lokalnih vlasti za krivična gonjenja.
46. U odgovoru su podnosioci žalbe naveli neosnovanom izjavu EULEX-a da istraga i krivično gonjenje krivičnih prekršaja počinjenih protiv stanovnika romskih kampova nije unutar njihovog izvršnog mandata. Prema podnosiocima žalbe, pod svojim izvršnim mandatom EULEX je imao za zadatak da zaštiti i podrži ljudska prava na Kosovu, a naročito, da interveniše kada su sporni postupci motivisani rasizmom i da lokalne tužilačke vlasti nisu ispitale stvar.
47. Oni su mišljenja da je odbijanjem EULEX-a da ispita slučaj prekršeno pravo roma u ranije pomenutoj Konvenciji. Oni se pozivaju, naročito, na članove 6. i 13. pomenute Konvencije.
48. Komisija može jedino da ispita žalbe koje se odnose na kršenja ljudskih prava od strane EULEX-a na Kosovu tokom sprovođenja svog izvršnog mandata unutar sektora pravosuđa, policije i carine kao što je i definisano pravilom 25, paragraf 1. U njihovim pravilima rada.

49. Komisija konstatuje da podnosioci žalbe traže, u suštini, da komisija nađe kršenje njihovih prava u odnosu na to da EULEX nije preduzeo mere da preseli preostale romi iz zagađenih kampova i da obezbedi adekvatno medicinsko lečenje za njih i, više uopšteno, o neuspehu EULEX-a u onoj meri gde je trebalo da popravi situaciju na koju se oni žale.
50. U vezi sa tim, komisija zaključuje da EULEX nikada nije bio zadužen za bilo koje kampove interno raseljenih lica na Kosovu. Kao što je navedeno u paragrafu 17 gore, UNMIK je predao odgovornost za preostale kampove koji su bili u njihovoj nadležnosti kosovskim vlastima godine 2008.
51. EULEX je u suštini misija vladavine prava. U izjavi njihove misije stoji da će "pomoći kosovskim institucijama, pravosudnim organima i agencijama za sprovođenje zakona u njihovom napretku ka održivosti i odgovornosti i u daljem razvijanju i ojačavanju jednog nezavisnog multi-etničkog pravosudnog sistema i multi-etničke policijske i carinske službe, uveravajući da ove institucije budu oslobođene od političkih uticaja i da poštuju međunarodno priznate standarde i evropske najbolje prakse" (vidi udruženi postupak Saveta 2008/124/CFSP od 4. februara 2008. god. za misiju vladavine prava Evropske Unije na Kosovu, član 2). Ima samo jedan preostali izvršni mandat koji glasi kao što sledi: "[EULEX na Kosovo će] uzeti u obzir druge obaveze, nezavisno ili kao podršku nezavisnim vlastima na Kosovu, kako bi osigurali održavanje i promovisanje vladavine prava, javnog reda i bezbednosti" (vidi udruženi postupak Saveta 2008/124/CFSP od 4. februara 2008. god. za misiju vladavine prava Evropske Unije na Kosovu, član 3, tačka h)). Krajnji izvršni mandat EULEX-a ne obuhvata bilo koje aktivnosti administrativnog karaktera u pogledu na stambena pitanja, odredbe za zdravstvenu zaštitu, borbu protiv zagađenja, zaštitu okoline ili pitanja socijalne politike. Zbog toga, upravljanje ili odgovornost za upravljanjem kampovima IRL-a nije, i nikada nije bila, u njihovoj nadležnosti ili odgovornosti.
52. Stoga, pitanja izneta od strane podnosilaca žalbe vezano za trenutne opšte životne uslove koji su nastali u kampu, zagađenost okoline, navodno narušavanje zdravlja podnositelaca žalbe, nedovoljna zdravstvena nega i neuspeh da se presele stanovnici kampova ne spada unutar sfere izvršnog mandata EULEX-a na Kosovu.
53. Prema tome ova pitanja ne spadaju unutar sfere mandata Komisije, kao što je i formulisano u Pravilu 25. njihovih pravila rada i OPLAN-a EULEX-a na Kosovu.
54. Štaviše, Komisija ne može a da ne napomene da je većina aktivnosti preseljavanja sa ciljem da se poboljša situacija osoba koje žive u kampovima a što se i dešavalo poslednjih godina, bila su-finansirana od strane Evropske Unije, USAID-a, Kancelarije za veze evropske Komisije, ministarstva za zajednice i povratak i opštine Mitrovica.

55. Komisija konstatuje, u konačnoj analizi, da su kosovske vlasti odgovorne za preduzimanje odgovarajućih mera kako bi ispravili situaciju na koju se podnosioci žalbe žale, kao što je zatvaranje kampova, preseljavanje njihovih stanovnika i pružanje adekvatnog medicinskog lečenja istima. U tom smislu, Komisija pridodaje važnost javnoj deklaraciji donetoj na snazi od strane ureda premijera u aprilu 2009. god. sa značenjem da će se oni baviti pitanjem zagađenja olovom u kampovima IRL-a. Komisija je uverena da odgovornost za rešavanje pomenutih problema leži na kosovskim vlastima. Komisija je u više navrata zaključila da nema nadležnosti da ispita postupke ili propuste kosovskih vlasti (vidi, između ostalog, KRLJP slučaj br. 2011-06, *Milazim Blakqori*, §21).

56. Komisija dalje konstatuje da su podnosioci žalbe naveli da im je bio odbijen pristup pravosuđu i odbijen je lek, pravni ili bilo koji drugi, koji bi bio u mogućnosti da se bavi suštinom njihove žalbe. Oni se pozivaju na član 6. i 13. Konvencije koja, u meri u kojoj je relevantna, navodi sledeće:

Član 6. Pravo na pravično suđenje

1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, ustanovljenim u skladu sa zakonom (...).

Član 13. Pravo na efektivan pravni lek

Svako kome su povređena prava i slobode predviđeni u ovoj Konvenciji ima pravo na delotvoran pravni lek pred nacionalnim vlastima, bez obzira jesu li povredu izvršila lica koja su postupala u službenom svojstvu.

57. Komisija smatra da, u pogledu na podneske stranaka, ovaj deo žalbe postavlja ozbiljna pitanja o činjenici i zakonu pod članom 6. i 13. Konvencije, čije rešavanje zahteva jedno ispitivanje suštine. Prema tome komisija zaključuje da ovaj deo žalbe nije suštinski neosnovana. Nije utvrđena nijedna druga osnova da bi se žalba proglasila neprihvatljivom.

IZ TIH RAZLOGA, Komisija jednoglasno

Smatra da nema nadležnosti da ispita žalbu u onoj meri u kojoj se odnosi na navodnu odgovornost EULEX-a a što se odnosi na opšte životne uslove u kampu, zagađenost okoline, navodno narušavanje zdravlja na šta se podnosioci žalbe žale, nedostatak adekvatne medicinske nege i neuspeh da se presele stanovnici kampa;

Nalazi ovaj deo žalbe suštinski neosnovanim unutar značenja člana 29 (d) njihovog pravilnika o radu;

PROGLAŠAVA OVAJ DEO ŽALBE NEPRIHVATLJIVIM;

PROGLAŠAVA PRIHVATLJIVOM, bez prejudiciranja suštine, žalbu u pogledu na navodno kršenje člana 6. i 13. Konvencije i pozica strane da podnesu dodatne argumente o osnovanosti ovog dela žalbe.

U ime Komisije,

Joanna MARSZALIK
Pravni službenik

Magda MIERZEWSKA
Predsedavajući